

Ισοκράτης, Φίλιππος, 26-27

Γ1. Γιατί ο (γραπτός) λόγος, όταν στερηθεί και την άποψη (γοητεία) του ρήτορα (του ομιλητή) και τη φωνή (του) και τις μεταβολές που γίνονται στην εκφώνηση ρητορικών λόγων και επιπλέον και τις συγκυρίες και τη βιασύνη σχετικά με την ολοκλήρωση της πράξης και δεν υπάρχει τίποτα που τον ενισχύει και που τον κάνει πειστικό, αλλά, όταν από τη μια μεριά γίνει έρημος και γυμνός από όλα ανεξαιρέτως όσα έχουν ειπωθεί προηγουμένως, από την άλλη πλευρά κάποιος τον διαβάξει χωρίς πειστικότητα και χωρίς να φανερώνει κανένα ιδιαίτερο συναίσθημα, αλλά σαν να κάνει μια απαρίθμηση, νομίζω, εύλογα φαίνεται στους ακροατές ότι είναι ασήμαντος (ο λόγος). Αυτά ακριβώς θα μπορούσαν κυρίως να βλάψουν αυτόν (το λόγο) που παρουσιάζεται τώρα και να τον κάνουν να φαίνεται πιο ασήμαντος.

Γ2α. ἀναγιγνώσκη: ἀνάγνωθι

ἀπαριθμῶν: ἀπαριθμοῖεν

τοῖς ἀκούουσιν: ἀκούσεσθαι

μάλιστα': μάλα

φαίνεσθαι: φανῆτε

Γ2β. τοῦ μὲν προειρημένου ἅπαντος ἔρημοι γένωνται.

Γ3α. τῶν μεταβολῶν: αντικείμενο του ρήματος ἀποστερηθῆ

τῶν προειρημένων: επιθετική μετοχή, ετερόπτωτος ονοματικός προσδιορισμός, γενική αντικειμενική στο ἔρημος και γυμνός

γυμνός: κατηγορούμενο στο λόγος, εκ του συνδετικού γένηται.

εἰκότως : επιρρηματικός προσδιορισμός του τρόπου στο ρήμα δοκεῖ

τοῖς ἀκούουσιν: επιθετική μετοχή, δοτική προσωπική του κρίνοντος προσώπου εκ του δοκεῖ.

Γ3β. Ἄπερ καὶ τὸν νῦν ἐπιδεικνύμενον μάλιστα' ἂν βλάψειε καὶ φαυλότερον φαίνεσθαι ποιήσειεν

Ἄπερ καὶ τὸν νῦν ἐπιδεικνύμενον μάλιστα' ἂν βλάψειε: κύρια πρόταση κρίσεως, καταφατική.

Η αναφορική αντωνυμία ἄπερ ἔχει θέση δεικτικής, επειδή βρίσκεται μετά από τελεία και δεν ακολουθεί άλλη κύρια πρόταση. Με την επόμενη κύρια συνδέεται συμπλεκτικά.

Ἄπερ: υποκείμενο του ρήματος ἂν βλάψει (απτική σύνταξη)

τὸν ἐπιδεικνύμενον: επιθετική μετοχή, αντικείμενο του ρήματος ἂν βλάψει.

φαυλότερον: κατηγορούμενο στην επιθετική μετοχή τὸν ἐπιδεικνύμενον εκ του φαίνεσθαι

φαίνεσθαι: τελικό απαρέμφατο, ἔμμεσο αντικείμενο του ρήματος (ἂν) ποιήσειεν (ετεροπροσωπία).